

Сонет-молитва

Наталія Горішна

Та скільки ж можна, Боже милостівий!
Вискубуєш з життя – моїх. Моїх!
Чи то нема на світі інших втіх,
Ніж оббирать мою сирітську ниву?
Чи я не досить, Господи, поштива?
Чи ґанджів поназбирувала міх?
Прости мені – мій і вселюдських гріх!
Те, що прошу, не за межею дива:
Послаб вузду, щади моїх коханих.
(Карай, як хочеш, голову мою
Хоча б за те, що багатьох люблю),
А їм зціли живі... і мертві рани.
І камінь лусне, трощений стократ.
Звільни мене від споглядання страт!